

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Březen 2024 / 250

Za týden po této rozmluvě vzal Ježíš s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš; zjevili se v slávě a mluvili o jeho cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, kteří byli s ním. Vtom se ti muži od něho začali vzdalovat; Petr mu řekl: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“ Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám. Oni umkli a nikomu tehdy neřekli nic o tom, co viděli.

(Evangelium podle Matouše, 17.kap., verše 1.-9.)

Milí přátelé, členové i příznivci evangelického sboru ve Valašském Meziříčí!

Příběh o proměnění na hoře vypadá tak, jako že se tam Ježíš proměnil v nějakou nadpозemskou bytost a pak zase zpátky v člověka. Jako by učedníkům připravil nějakou náboženskou slavnost plnou nebeské nádhery, takový Boží happening na podporu jejich víry – aby uvěřili, že je Boží Syn: má zářivě bílé roucho, jeho tvář se proměnila (podle jiných podání zářila Boží slávou). Určitě to má také svůj význam, žít z toho, co tu teprve bude, prožít kus nebe na zemi. Ale v jádru tohoto příběhu je především Ježíšovo ukřižování a smysl celé Ježíšovy cesty – jde o to, jak to chápali učedníci a jak na to nahlížíme my.

Už léta tento oddíl vykládám podle katolického faráře a biblisty Václava Vacka, u kterého jsem se hodně naučil. Učedníci se bránili Ježíšově informaci, že bude ukřižován. Ježíš vzal tři nejlepší či nejbližší z nich k doučování. Mojžíš a Eliáš byli pro Židy největšími osobnostmi (Starého zákona). Učedníci kupodivu nevěnovali pozornost jejich rozhovoru s Ježíšem. Ježíš je uprostřed Mojžíše a Eliáše; mluví s nimi o své cestě do Jeruzaléma, a Mojžíš a Eliáš mu neodporují. Ježíši šlo o to, aby učedníci

obr. Charlie Dušík (Karel Dušík IV.)

jeho cestu přijali, aby ji pochopili, a snad tím chtěl podpořit autoritou Mojžíše a Eliáše.

O Ježíšově cestě se mluví jako o tajemství – to není myšleno tak, že to nesmíme vědět (Ježíš si s Mojžíšem a Eliášem nešeptali, to učedníci usnuli), ale je to něco, co nás přesahuje, co nemůžeme pochopit běžným způsobem uvažování – ve smyslu: „tak to je“, „teď jsem to pochopil a hotovo“, „mám to jasné“, a „takhle už to budu brát do konce života“.

Ježíš nemusel podstoupit smrt, aby bylo učiněno zadost nějaké vyšší spravedlnosti. Ježíšovo utrpení nebylo nutné pro odpuštění našich hříchů. Jednotlivcům a celému Izraeli bylo mnohokrát odpuštěno před Ježíšem. On sám odpouštěl hříchy i před svým ukřižováním. Bůh je svobodný a suverénní ve své lásce, není podřízen nějaké vesmírné spravedlnosti, není vázaný nějakým zákonem odplaty. A své smilování Bůh neuděluje podle nálady: každému, kdo se v životě obrátí, tomu odpouští.

Na druhou stranu slyšíme při večeři Páně, a to je nejstarší křesťanská tradice, že Ježíš vydává své tělo a vylévá svou krev na odpuštění hříchů. To je vrcholný Ježíšův čin, vyvrcholení jeho života, vydanosti v lásce.

V evangeliích se často mluví v podobenstvích – o něčem ztraceném, co Bůh přišel zachránit: o zbloudilé ovci, o ztracené minci, o marnotratném synu. Ježíš odpouští hříchy, uzdravuje nemocné, křísí mrtvé – je dobrým pastýřem, který dává život za své ovce. U evangelisty Jana je Ježíš Kristus *světlo, pravda, život, cesta* – v něm a skrze něj dojde člověk spásy, záchrany – z hříchu, sobectví, z nesmyslnosti a absurdity života, nebo – jak to třeba vnímám: ze sebestřednosti, z takové té životní hlouposti či tuposti. A pak máme další popisy či spíše opisy toho tajemství vykoupení a spásy: zrušení dluhu, vykoupení či osvobození z otroctví, ospravedlnění na soudu, smíření, odpuštění, ale také obětování se pro druhého, tedy že Kristus dal pro nás lidi svůj život. Ježíš mluví o pokání, proměně, uzdravení, znovuzrození, o tom, že jsme jako Boží děti, apoštol Pavel o novém lidství, novém životě, novém stvoření, o posvěcení a darech Ducha svatého.

Krásným obrazem je překonání propasti hříchu či lidské bídy, nespravedlností a hrůz na tomto světě, všeho, co nás od Boha dělí. Možná jste už někdy viděli obraz, na kterém leží kříž přes takovou propast, aby po něm člověk mohl přejít na „druhý břeh“, k Bohu, do jeho království. Na obrázku br. *Daniela Hluchého* (krásných obrazů nakreslil již mnoho, jen se jimi veřejně nechlubí) je to podobně, ale jinak: kříž zde není nástrojem pro spásu člověka. Stojí tu proto, že se to tak stalo, že lidé Ježíše zabil. Bůh ale dokáže i zlé věci obrátit v dobré. Kříž jako největší znamení Boží lásky (protože Bůh dal svého syna, resp. dal sám sebe, svůj život pro nás) ční nad propastí a spouští naproti člověku most milosti, ke kterému se člověk blíží s těžkým nákladem svého života, vlastně části toho, co je rozděleno propastí odcizení.

Máme tedy před sebou úžasné rozpětí významů. Byla by určitě chyba, kdybychom

Slovo na okraj:

Vánoce jsou svátky rodiny a Velikonoce svátky jara.

Čím dál tím víc se do naší společnosti, ohánějící se křesťanskými hodnotami, vžívají tyto slogany včetně jejich náplně.

Vánoce, to je především Štědrý den a Velikonoce šmigrust (pomlázka) v pondělí.

Když jsem loni posílala velikonoční pozdravy svým spolužákům ze střední, napsala mi jedna spolužačka (nehlásící se k žádné církvi) – „konečně někdo, kdo nevidí Velikonoce jen jako svátky jara, ale kdo vnímá něco víc“.

Zkusme si tedy položit otázku, co pro nás Velikonoce opravdu znamenají?

Asi nejhlubší prožití Velikonoc jsem zažila v době mládeže na Travné, kde jsme „jen“ četli Bibli a zamýšleli se nad jednotlivými fázemi celého příběhu. Hluboce jsme prožívali utrpení, zlobu, bezmoc. O to větší pak byla radost ze vzkříšení. Je dobré (a potřebné) projít s Ježíšem všechny úseky jeho cesty (od čtvrtka do neděle); ve společenství církve vše můžeme prožívat o to intenzivněji.

Ale velikonoční události se nás týkají i hodně osobně. Někdy to nejde z různých důvodů být ve společenství. A někdy se to musí obejít i bez tradičních velikonočních setkání, což si většinou ani nedovedeme představit.

Vzpomínáte ještě na Velikonoce v době koronaviru? I to byla dobrá zkušenost a zajímavá.

svedli celé Boží tajemství vykoupení a spásy na jeden výraz, na jeden obraz, na jednu představu. Naopak toto bohatství nám dává možnost hluboce prožívat ten největší dar, a také o něm tak mluvit.

Ale ještě důležitější než to, jak nás Kristus vykoupil či zachránil, je to, k čemu nás vykoupil, k jakému způsobu života: k životu v Božím království, který začíná už tady na zemi. Jsme spaseni pro život v Bohu a pro Boha, a to spolu s druhými lidmi, ne sami, jen individuálně. Boží spása je naplněním našeho lidství. Je to přítomný děj – jde o to, co se stane s námi, jestli to s námi něco udělá. To je stejně důležité jako to, co se stalo před téměř 2000 lety na Golgotě. Máme se ptát, co to s námi udělalo, jestli a jak nás to proměnilo, a co pro to můžeme udělat (nejen vykonat, ale třeba také přijmout něco, čemu se bráníme).

Sestry a bratři, přál bych si, abychom spolu mohli být v takovém rozhovoru, jako Ježíš s Mojžíšem a Eliášem a pak s učedníky, a zároveň prožívat, že je to něco krásného a slavného, něco, co nás jinde v životě nepotká, a abychom také poznávali, že nás to proměňuje. K tomu Vás srdečně zvu – na bohoslužby, které jsou srdcem našeho společenství, ale i na jiná setkání. Nestydte se přijít, i když jste třeba mezi námi dlouho nebyli. Každý z nás někdy v životě zapochybuje, nebo má i ve svém životě víry určitou „pauzu“, která mu možná pomůže právě přijít na to, co mu přece jen chybí. Chystám se s Vámi prožít poslední Velikonoce – o to víc vnímám, jak je ten čas vzácný. Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Jiřina Helíková
Zdeňka Franková
Zdenka Adámková
Alena Haasová

- Žádost o křest: Sabina Čevelová a David Kandráč – staršovstvo souhlasí
- Seniorátní presbyterní konference se uskuteční v neděli 7.4. 2024 ve Zlíně
- Třicátníci se sešli 25. 2. Program měl Jindřich Jelínek na téma „Nepokradeš“. Byla hojná účast. Příští schůzka bude 24. 3. v 17:00 hod., organizuje Jana Jelínková.
- Kavárnička pro dříve narozené byla 31.1., příští bude 28.2.2024 v 9:30 hod. na faře.
- Nová sborová kuchyně – koordinaci stavebních činností na kuchyni zajišťují Věra Široká, Jan Hrtus a Tomáš Vémola.
- Je třeba natřít venkovní křídla oken v přízemí. Br. Fr. Tomanec nátěr provede, až bude teplejší počasí. Rovněž ho požádáme o nátěr podstavce u stolu Páně v kostele.
- Staršovstvo rozhodlo o proplácení cestovních náhrad v roce 2024 pro hosty našeho sboru v částce 7,- Kč/km.
- Finanční informace k 31.1. 2024: Pokladna: 4 764,- Kč, účet: 412 975,- Kč. Saláry a dary hotově: 14 600,- Kč, saláry a dary bankou: 21 667,- Kč. Jeronýmova jednota: 1 500,- Kč. Sbírký celkem: 20 764,- Kč, z toho sbírka na soc. účely: 2 610,- Kč, sbírka sborová: 13 184,- Kč, sbírka na Hospic: 4 970,- Kč, sb. na Ukrajinu: 1 920,- Kč. Sbírký na sociální účely za rok 2023 činí 49 194,- Kč. Jejich rozdělení: 10 000,- Kč na Otcův dům na Ukrajině, 1 400,- Kč na časopis Český bratr pro sbory na Ukrajině, 15 000,- Kč na rekondiční pobyt seniorů v *Sola Gratia* a 22 794,- Kč na sociální fond.
- Veřejné čtení Bible se uskuteční před Velikonocemi na náměstí.
- Chaverut – organizátoři hledají někoho do organizačního týmu.

Zemřelí

— Daniel Heller

*Sestra **Marta Drápelová** se narodila 10.9. 1938 v Drahotuších, kde vychodila základní školu. Pokřtěna a konfirmována byla v Hranicích. Při konfirmaci dostala verš z listu Galatským 5,22-23a: Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.*

V 15 letech odchází studovat do Velkého Meziříčí školu výživy (dnes hotelová škola). Po maturitě nastupuje na umístěnku (tak to tenkrát bylo) opět do Meziříčí – ale Valašského – na ředitelství podniku Restaurace a jídelny. Během studia a přes sport (hrála házenou) se seznámila s budoucím manželem. Sňatek uzavřeli v roce 1960 a po dobu čtyř let Marta dojížděla z Drahotuš do Valašského Meziříčí vlakem – a to včetně doby těhotenství a 1. rok po narození syna Ivana. Velmi skromný azyl u rodičů v Drahotuších donutil mladé rodiče k hledání řešení bytové situace: zadlužili se a získali družstevní byt na Křížné ulici. U podniku RaJ pracovala Marta sedm let jako výrobní referent, ale „papírování“ chtěla vyměnit za praktickou provozní práci. To se podařilo a Marta nastoupila jako vedoucí závodní kuchyně do místního masokombinátu a později (19.8.1968) do vojenského železničního učiliště. Zde pracovala 26 let, do důchodu.

Po 12 letech se manželé Drápelovi rozešli, děti Ivan a Hanka byly v péči maminky. Mnohé bylo náročnější, ale nahradilo to pevnější a klidnější rodinné prostředí. Postupně

z mála (ale s chutí) upravovali a čistili zbořeniště chalupy na Santově, kterou si zakoupili.

Tak šel čas a když jsme se seznámili v roce 1983 s dědou Josefem, byl život jednodušší. Postupně nás děti s Boží pomocí obdarovaly čtyřmi vnoučaty: Ivan Honzíkem a Vendulkou, Hana Míšou a Dankem. S péčí a láskou jsem je pomáhala vychovat. To druhé a největší (láska) platí do mých posledních dnů.

Sestra Marta zemřela 18. listopadu 2023 ve věku 85 let. Zanechala po sobě malý červený sešitek, kde byl napsaný tento nekrolog, kde krásně přechází z objektivního popisu do osobní výpovědi. Kromě toho tam byla řada veršů a písní, ze kterých jsme pak s rodinou vybírali ty, které zazněly při pohřbu: *Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mě naplní radostí.* (Sk 2,28) *Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá.* (Žalm 28,7) *Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. Nezamítej mě v čas stáří, neopouštěj mě, když pozbývám sil.* (Ž 71,5-6+9) „Svou ruku do dlaní silnějších, než je mé doufání, já vložím s dechem posledním, za řekou času zemi zřím.“ (EZ 619)

V Martě nás na věčnost předešla žena velké a vroucí víry, která v sobě dokázala spojit civilní zbožnost s niterným ponorem. Měl jsem pocit, že jsme se dobře znali, a přesto jsem ke konci jejího života objevoval některé jeho detaily, o kterých jsem nevěděl. Věděl jsem ale o její snaze žít šťastný osobní život, která se naplnila až s panem Josefem, který se na sklonku života stal jejím manželem, i když už dávno byl skvělým dědou jejím vnoučatům. Nyní v únoru jsou to dva roky, co zemřel. Marta se o něj starala doma dlouho a trpělivě. Nikdy nezapomenu na oslavu jejích 85. narozenin, na kterou k dceři Hance svolala skupinu lidí ze sboru. Řekla nám, jakou má diagnózu, jaký výhled, za co je vděčná a čeho si váží. Všem nám poděkovala a krásně se s námi rozloučila – ještě v době, kdy jsme se mohli společně sejít.

Vedle těch biblických textů, které nám Marta připravila, to byly také písně, které byly pro Martu velmi důležité. Ráda zpívala, samozřejmě i lidové písničky, jak to jistě pamatujete z různých oslav, ale mám na mysli zvláště ty písně kostelní – i když jsme je zpívali třeba u ní doma – jde v nich totiž o obsah, který Marta pozorně vnímala. Mnohé písně znala z paměti, což vím i proto, že texty těch písní v rozhovorech citovala. Z Martina výběru 11 písní jsme s Hankou vybrali jen pro pohřební rozloučení 4: „Z tvé ruky, Pane můj“, „Z přetěžkého kříže“ a „Krásná ke modrá obloha“ a ze starého zpěvníku „Skálo klaná pro můj hřích“. Se sestrou Martou jsme se rozloučili v našem kostele a na hřbitově 25.11.

Událo se ve sboru

Sborové odpoledne 4.2. - Sudická škola

Anna Jelínková

Hostem únorového sborového odpoledne byl farář Jiří Bureš z Boskovic. Dopoledne nám posloužil kázáním a odpoledne vyprávěl o *Sudické škole*.

Obec Sudice byla významné místo – po vyhlášení toler. patentu se zde lidé hlásili k protestantské víře mezi prvními, a to 9 velkých rodin. Dříve zde tajně organizoval biblické hodiny bednář Jan Roztomilý, který byl za svou činnost před vydáním patentu vězněn.

V Sudicích se v centru obce nachází historická budova školy z roku 1861. Hlavní

kostel byl v sousedních Vanovicích. Podnikaví evangelíci z Vanovic založili 4 školy. Tato plnila svůj účel ale pouze 16 let. Potom přestala být podporována a zanikla. Prostory byly využívány příležitostně. Působila zde třeba i krátkodobá „žňová školka“ pro hlídání dětí v době žní, opravna kol... V patře byla modlitebna kazatelské stanice.

V „covidové době“, kdy se zastavil čas a omezila aktivita nás všech, začali sudičtí přemýšlet, co s chátrající sborovou budovou. Škola by mohla být zase školou. Kdo do toho půjde? Kdo by mohl být potencionálním ředitelem? Oslovena byla bývalá místostarostka z Boskovic Dagmar Havalová, která neodmítla. Potřebný

souhlas obce vyšel – nadchla se paní starostka a navrhla, že obec projekt podpoří i finančně, pokud bude budova obsahovat i školku pro místní děti. Jako stavaři se zapojili manželé Syrovátkovi. Oprava byla projektována na 5 milionů korun, nakonec stála 7 milionů. Zřizovatel nese za provoz plnou odpovědnost, nemůže to být sbor. Jednalo se tedy s *Evangelickou akademií*, která kromě středních škol má 2 základní – v Praze a v Brně. Další že by byla v Sudicích? To byl trochu šok, ale podařilo se to nakonec vykomunikovat. Začaly se sbírat peníze, organizovat benefiční koncerty. V září 2021 byla podána žádost o zřízení na Ministerstvo školství. Pokud žádost projde, má se učit od září 2022. Schválení přišlo až v březnu a do 31. 8. musela být škola zkolaudovaná. Mezitím propukla válka na Ukrajině a nastalo masivní zdražování stavebního materiálu. Přestavba začala brigádně po sobotách svépomocně. Zapojili se různí lidé ze sboru, obce, ale postupně i úplně cizí lidé, kteří se o projektu někde náhodou dozvěděli. Místní lidé už byli vyčerpáni, přišla krize. V tu chvíli přijeli mládežníci ze seniorátu, jindy pracovali místní hasiči.

Dnešní hygienické normy jsou přísné, a tak bylo nutné budovat světlovody do třídy za 750 tis. Kč. Jako nečekaný náklad se objevila rekonstrukce celého stropu. V této době bylo potřeba získat rodiče, kteří by od září poslali do školy děti. Uvěří rodiče, že se to stihne? Školka byla zaplněna hned. 24. 8. byla kolaudace a 28. 8. 2022 slavnostní otevření – požehnání budovy. Jedná se o malotřídní školu s kapacitou 24 dětí. V přízemí je školka, v patře škola. Do školy nastoupilo 14 prvňáčků a 2 žáci třetí třídy. Škola je otevřená všem. Školné je nízké a nemělo by se zvyšovat. Sudické děti mají přednost.

Co z toho bude mít sbor? Sbor se zadlužil 1,4 mil. Kč. Škola platí pronájem, kterým se dluh splácí. Sbor tímto projektem udělal dobrou službu pro veřejnost. Žijeme svoji víru, sloužíme. Ve škole se učí náboženství. Jedná se o misijní záměr? Školství u nás musí být nábožensky neutrální. Během vyučování náboženství s dětmi nijak nemanipulujeme, pouze vyprávíme biblické příběhy. Chodí zde děti z katolických i nevěřících rodin. Vyprávění biblických příběhů trvá 20 až 25 minut, pak následuje výuka angličtiny. Dvakrát do roka se sejdou všichni žáci i zaměstnanci školy v kostele v Boskovicích.

Z nadšenců a dobrovolníků při opravě školy vznikla zcela přirozeně komunita sympatizantů mimo vlastní sbor.

Kandidát na nového faráře Ondřej Zikmund

Anna Jelínková

V neděli 11. 2. navštívil náš sbor farář Ondřej Zikmund s rodinou. Dopoledne nám

posloužil kázáním a po bohoslužbách jsme společně diskutovali ve sborovém sále u kávy. Ondřej Zikmund působí nyní jedenáctým rokem ve sboru v Kutné Hoře.

Do svých osmi let žil v Praze, potom se odstěhovali do Nového Města na Moravě. Absolvoval sbormistrovské kurzy v Bystřici pod Hostýnem. Kamarádil se s Filipem Ženatým, se kterým se rozhodli pro studium teologie.

Manželka Anežka je zdravotní sestra, která si doplnila vzdělání na lékárenskou laborantku. Před mateřskou pracovala v lékárně v Praze. Mají 2 syny Alberta a Eduarda.

Jak probíhá sborový život v Kutné Hoře? Kutnohorský sbor má asi tři sta členů a na nedělních bohoslužbách se jich sejde kolem třiceti. Kromě nedělních bohoslužeb se setkává jedenkrát v měsíci střední generace. Biblická hodina probíhá od covidu stále online. Lidem to tak vyhovuje a připojuje se i jeden kutnohorák, který nyní žije v Rakousku. Na celou středu odjíždí bratr farář jako vězeňský kaplan do věznice ve Světlé nad Sázavou. Práce je náročná, ale zajímavá. Odsouzení si někdy vyžádají návštěvu na ukrácení dlouhé chvíle, jindy dochází ke hlubokým zajímavým rozhovorům. Působí zde tři kaplani, kteří se spolu sdílejí.

V létě se setkávají členové sboru na sborové zahradě se sousedy a dalšími. Je to výhoda maloměsta, že se celkem snadno navazují kontakty s lidmi. „Baví mě přetvářet faru na komunitní centrum“, říká Ondřej Zikmund. Místní fara je veliká. Přízemí pronajímají Diakonii. Věnují se tu předškolním dětem s postižením. Působí zde také chráněná dílna pro mladé dospělé. Pro tuto skupinku připravuje farář Zikmund občas pobožnosti.

Ve městě působí 7 církví a téměř všechny udržují krásné ekumenické vztahy. Na Štědrý den dopoledne mají na náměstí společnou ekumenickou pobožnost, na kterou si zvykla chodit i širší veřejnost. Na závěr bohoslužeb si lidi odnášejí Betlémské světlo. Společná ekumenická setkávání jsou pěkná a aby nebyla jen v zimě, zorganizovali na Svatodušní svátky setkání v malešovském kostele. Přišlo tehdy asi 120 lidí. Po bohoslužbách navazalo sdílení v místní venkovní hospůdce.

Jaké máte koníčky? Hudbu, vaření – grilování, rád čtu, chodím, hraji fotbal. Manželka

vás k získání noclehu a jídla. Všichni si během cesty pomáhají. Místní obyvatelé vás zdraví a řidiči na vás berou ohled. Délku trasy volí každý sám, ale podmínkou je ujít alespoň posledních 100 km (možno též ujet na koni, oslu nebo i na invalidním vozíku, jak je možné vidět v dokumentu *Camino na kolečkách*).

Co je důvodem nebo motivací k tomu, že člověk vykoná tuto pouť? To je právě osobním tajemstvím každého poutníka. Motivů mohou být různé. Mnoho poutníků si klade hlubší otázky o své cestě životem, mají svou cestu spojenou s křesťanskou vírou nebo se vyrovnávají s náročným životním obdobím či ztrátou někoho blízkého. Někdo chce jen získat novou zkušenost, přátele nebo by chtěl znát své hranice, co sám vydrží. Na cestě se mnozí potýkají nejen s puchýři a bolestmi nohou či celého těla, ale i s vyčerpáním, infekcí nebo s nástrahami počasí, jako je trvalý déšť, záplavy či naopak vedra. Nebezpečí mohou představovat zvířata, plazi, hmyz.

Jak na mě zapůsobila Tomášova osobní zkušenost z pouti do Santiaga? Tomáš šel tuto cestu na podzim, z důvodu dostupné dovolené, a bylo to právě doslova období dešťů, se kterým se potýkal. Pro mě asi nezvládnutelné. Ale vytrval, a o to právě jde. Jsme schopni překonat potíže a jít stále s naší vírou v to, že dojdeme úspěšně do cíle?

Svatý Jakub patronem a ochráncem Španělska

Blanka Maršálková

Před 10 lety jsem se zúčastnila zájezdu, nazvaného „Svatojakubskou cestou za skvosty architektury Pyrenejského poloostrova“. Projížděli jsme spoustou zajímavých míst Francie, Španělska a Portugalska, jimiž byly chrámy, muzea, paláce, křižovali jsme i poutnické cesty označené lasturou hřebenatky. Dostala jsem se až na nejzápadnější cíp Evropy v Portugalsku. Zajímavá byla i cesta zpět přes Pyreneje zasněženým průsmykem ve výšce přes 2400m, ministátem Andorou, přes Francii a Monaco domů.

Proč události, k nimž došlo téměř před dvanácti stoletími, daly vzniknout fenoménu Svatojakubská cesta? Mají spíš blíže k legendám než k historickým faktům. Abychom pochopili význam objevu údajného hrobu apoštola Jakuba v daleké Galícii, musíme se přenést do Španělska 8. století.

Začíná reconquista (znovudobytí, znovupokřesťanstění) Pyrenejského poloostrova. Křesťané neměli proti muslimské převaze (Maurové) velkou šanci. Pak se stal „zázrak“ a všechno bylo jinak. Apoštol Jakub zemřel jako mučedník (r. 41 byl sťat na příkaz krále Heroda Agrippy I. v Jeruzalémě a zde pohřben). Jeho ostatky byly tajně převezeny r. 550 do kláštera v Palestině, odkud pak v 7. stol. mnichy do Zaragozy ve Španělsku a po invazi Maurů odtud do Galície (viz legendy).

Píše se rok 813. Poustevník Pelayo spatřil zvláštní záři vycházející z lesa. K tomu místu byl přivolán biskup Teodomir. Objevil tam náhrobek s údajnými ostatky sv. Jakuba a jeho dvou žáků. Biskup podal o nález zprávu asturskému králi Alfonsu II., který dal na tomto místě (nazvaném Campus Stelae = Hvězdné pole) postavit baziliku a při ní benediktinský klášter. Osada se začala rozrůstat, dostala název Santiago de Compostela, čili Svatý Jakub z Hvězdného pole. Tak se stává sv. Jakub nejen patronem Španělska, ale jeho mýtus překračuje Pyreneje. Roku 1987 Rada Evropy vyhlásila tuto cestu za „první evropskou kulturní trasu“; r. 1993 byla zapsána na seznam světového dědictví UNESCO.

Už delší dobu v našem kostele v předních lavicích sedávají dva lidé – Stanislav a Lenka. Od vidění je známe, ale co se seznámit trochu blíže:

Při rozhovoru s **Lenkou Machýčkovou** na sebe prozradila toto:

Narodila se v Rožnově, rodiče byli katolíky, takže byla v římskokatolickém kostele také pokřtěna. Tím ale její náboženská výchova skončila. Teprve

později byla oslovena Apoštolskou církví, a tak se nechala znovu pokřtít na Vsetíně kazatelem Josefem Hasmandou. Po několika letech objevila evangelický sbor, kde se cítí velmi dobře. Je vděčná za to, že může za farářem sboru přijít se svými problémy i radostmi s důvěrou, že ji neodmítne, poradí ji i podpoří.

Vyučila se zahradnicí – květinářkou, takže už víme, kdo nám vyrobí adventní věnec do sálu. Pak pracovala v různých profesích, v současné době pracuje v *1. Valašské dílně*. Díky tomu se seznámila v Diakonii se svým současným přítelem Standou, který zde také pracuje. V příštím roce spolu plánují svatbu.

Její maminka žije v Rožnově, mají spolu moc hezký vztah. Tatínek i bratr, který měl postižení a byl na vozíčku, již zemřeli. Důležitou událostí v jejím životě bylo narození dcery v roce 2004, kterou s pomocí maminky vychovala. Dcera Denisa vystudovala zdravotnickou školu a nyní ještě studuje na dětskou sestru.

Lenka teprve nedávno začala psát básně, které jsou velmi osobními vyznáními její víry a důvěry v Boží vedení. Chceme s nimi průběžně v našem časopise seznamovat i ostatní. Kromě toho velice ráda peče i vaří, její výrobky jsme už mohli ochutnat i ve sboru. Také ráda zpívá – zapojila se do našeho sborového zpěvu.

Standa Choleva má dva bratry. Všichni ale vyrůstali v ústavech, dnes se nestýkají. Jeho opatrovníkem se už v dětství stal římskokatolický kněz Alois Peroutka, který ho také v jeho 18 letech pokřtil a zároveň i biřmoval. Standa byl od 16 let v ústavu v Zašové, kde pracoval na různých místech – je totiž velice šikovný. Nejdéle pomáhal s prací zahradníkovi, po jeho odchodu převzal péči o zahradu ústavu sám. Rád maluje a vyšívá. Taky hodně sportoval. Po zrušení ústavu v Zašové se osamostatnil a bydlí spolu s Lenkou ve Valašském Meziříčí.

Oběma byl přidělen titul „Dobří andělé“ – tak je nazval člověk, jehož peněženku i s doklady našli a poctivě odevzdali. Lence se ještě podařilo zachránit kolabující paní uprostřed rušné ulice a pomohla i Standovi, který by bez její pomoci vykrvácel (prasklý žaludeční vřed).

Byla jsem je navštívit v jejich útulném jednopokojovém bytě, kde jsem se cítila moc dobře. Děkuji oběma za vlídné přijetí i ochotu o sobě povídat.

Uveřejňujeme první Lenčinu báseň:

Vidím krásu v bílém rouchu,
žár jde jako světlo zářivé,
náš Pán Ježíš Kristus zlehounka
jde mezi své Ovečky
a rozdává dary z Božího slova,

Ježíš je všemohoucí, který dokáže zázraky,
chodit po moři a porozumět ptákům,
proto ten, který poslouchá Boží slovo
a umí naslouchat jako Pán Ježíš,
tak mu bude požehnáno.

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Diakonie
Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakoniev.cz

www.diakoniev.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Pověření nové dozorčí rady místního střediska Diakonie

Za Valašské Meziříčí jsou zvoleni zleva: Jan Tkáčik (náhradník), Bronislav Trčka, Tomáš Jelínek, za střítežský sbor Ruth Kopecká, Ondřej Srba (náhradník) a Jitka Bajzová.

Za Východomoravský seniorát jsou zvoleni zleva: Josef Bartoň (náhradník), Jana Buzková a další muž v přední řadě Pavel Mička, který je zároveň zaměstnanec Diakonie. Za Velkou Lhotu tři ženy: Radka Čapková, Jaroslava Indráková a Barbora Hurtová.

Srdečně zveme:

10. 3. neděle 10.00 4. postní, bsl. s kázáním pro děti
17. 3. neděle 10.00 5. postní, bohoslužby s večeří Páně
14.30 sb. den s doc. Tomášem Novotným –
přednáška v rámci *Chaverutu*: „Svátek Pesach a jeho slavení“
18. 3. pondělí 18.00 sborový večer – Jiřina a David Jelínkovi:
Svatební cesta po východní Asii
24. 3. neděle 10.00 6. postní (Květná) – bohoslužba slova
14.30 sborové shromáždění
28. 3. čtvrtek 16.30 Zelený čtvrtek – bohosl. s večeří Páně
18.00 sederová večeře
29. 3. pátek 10.00 Velký pátek – bohosl. s večeří Páně
31. 3. neděle 10.00 Boží hod velikonoční – bohoslužby se
křty Emílie Cibulcové a Igora Novotného a s večeří Páně
7. 4. neděle 10.00 2. velikonoční, bohoslužby s večeří Páně

Souběžně s bohoslužbami probíhá nedělní škola pro děti.

Prosíme všechny, kdo nemají možnost dopravit se na bohoslužby, aby kontaktovali br. faráře, který pro ně domluví *dovoz*.

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“

<https://www.youtube.com/channel/UCz2kfczA4FsRVzAqEqFw5jw>

Pravidelný týdenní program

- Úterý 15.30 setkání rodičů s malými dětmi
- Čtvrtek 15.30 náboženství pro školní děti
16.30 biblická hodina
- Pátek 19.00 mládež (dle dohody 777 342 910)
- Neděle 9.15 zkouška pěveckého kroužku – přidejte se!
10.00 bohoslužby a nedělní škola

Z programu *Měsíce přátelství z Izraelem (Chaverut)*:

7.3. v 17.00 – Freskový sál KZ – chasidský rabín *Jair Jirmijahu Jerochim* – přednáška: *Mojžíš, náš učitel*

14.3. v 17.00 – velký sál KZ – novinář *Jakub Szántó* – beseda na téma: *Aktuální situace na Blízkém východě*

Bohoslužby v Domově pro seniory:

- úterý co 14 dní ve 14.00 hod. (12. 3. a 26. 3.)

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: [valasske-](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190396260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

<https://www.facebook.com/>

[evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková

liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 3. 3. 2024

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu